

Arrest

**nr. 193 544 van 12 oktober 2017
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 19 juni 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 april 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 19 mei 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 juni 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juli 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2017.

Gelet op het tussenarrest nr. 192 412 van 22 september 2017, waarbij de debatten worden heropend.

Gelet op de beschikking van 26 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. ZLATEVA, die op 13 september 2017 *loco* advocaat A. EL MOUDEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. TOUMANOVA, die op 11 oktober 2017 *loco* advocaat A. EL MOUDEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, treedt op 6 september 2005 in Marokko in het huwelijk met een in België gevestigde vreemdelinge van Marokkaanse nationaliteit, E.H.Z.

Op 28 december 2005 komt verzoeker België binnen met een visum gezinshereniging.

Op 11 juni 2007 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een BIVR geldig tot 10 juni 2008.

Op 24 april 2006 wordt het kind van verzoeker en zijn echtgenote geboren.

Op 7 september 2007 doet de echtgenote van verzoeker aangifte van een schijnhuwelijk bij de politie.

Op 20 september 2007 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14 *ter*).

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 5651 van 11 januari 2008 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 11 januari 2008 wordt het tweede kind van verzoeker en zijn echtgenote geboren.

Op 23 juli 2008 verkrijgt de echtgenote van verzoeker de Belgische nationaliteit.

Op 3 november 2008 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de EU in de hoedanigheid van echtgenoot.

Op 3 april 2009 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart geldig tot 3 april 2014.

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk van 8 december 2011 wordt de echtscheiding tussen verzoeker en E.H.Z. uitgesproken.

Op 14 februari 2014 treedt verzoeker in Marokko in het huwelijk met F.T., van Marokkaanse nationaliteit.

Op 18 juni 2014 dient verzoeker een aanvraag in tot machtiging tot vestiging.

Op 27 juni 2014 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een C-kaart geldig tot 25 juni 2019.

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk van 23 oktober 2014 wordt het huwelijk tussen verzoeker en E.H.Z. nietig verklaard wegens schijnhuwelijk. Bij arrest van het hof van beroep van Antwerpen van 29 september 2016 wordt het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg bevestigd. De nietigverklaring van het huwelijk wordt op 20 februari 2016 overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand.

Verzoekers nieuwe echtgenote F.T. komt in juni 2015 naar België en dient op 15 december 2015 een aanvraag gezinshereniging in.

Op 20 februari 2016 wordt de nietigverklaring van het huwelijk van verzoeker met mevrouw E.H.Z. overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand.

Op 28 juni 2016 wordt verzoeksters echtgenote F.T. in het bezit gesteld van een A-kaart geldig tot 17 juni 2017.

Op 14 april 2016 wordt uit dit nieuwe huwelijk een zoon geboren.

Op 21 oktober 2016 worden verzoeker en zijn echtgenote F.T., per afzonderlijke brief, verzocht alle documenten over te maken die zij nodig achten in het kader van een onderzoek naar het behoud van het verblijfsrecht. Zij nemen er op 2 februari 2017 kennis van.

Op 24 april 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Aan de heer
naam: T.
voornaam: I.
geboortedatum: (...)1984
geboorteplaats: O.
nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30_dagen na de kennisgeving / uiterlijk op 19.06.2017

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 74/20 §2 van de wet van 15.12.1980 (Vreemdelingenwet of VW) : Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging, of voor erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie, of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het erkennen van het verblijf. Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede het bestaan van familiebanden of sociale en culturele banden met zijn land van herkomst. Artikel 74/20 §3 VW : De minister of zijn gemachtigde geeft de vreemdeling van wie het verblijf werd ingetrokken conform Artikel 74/20 §2 VW een bevel het grondgebied te verlaten.

Betrokkene trad op 06.09.2005 te Oujda / Marokko in het huwelijk met een in België gevestigde verblijfsgerechtigde Marokkaanse onderdane de genaamde E. H. Z. (RR xxx). Op 17.10.2005 diende hij een visumaanvraag in teneinde zich bij zijn echtgenote te voegen op basis van artikel 10 VW (gezinshereniging met een derdelander met onbeperkt verblijfsrecht). Nadat de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 18.04.2006 haar akkoord gaf tot afgifte van het beoogde visum kwam betrokkene op 03.05.2006 aan in België. Hij werd op 01.06.2006 ingeschreven in het Vreemdelingenregister. Op 11.06.2007 verkreeg hij een tijdelijk bewijs van Inschrijving in het Vreemdelingenregister (BIVR) geldig tot 10.06.2008.

Op 24.04.2006 kreeg het echtpaar in tussentijd een dochter genaamd T.S. (RR xxx).

Op 11.09.2007 diende zijn echtgenote klacht in bij de politie in de hoedanigheid van slachtoffer van een schijnhuwelijk met vermelding van slagen en verwondingen in verscheidende politionele PV's. Op 20.09.2007 nam de DVZ een beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht (bijlage 14 ter) met een bevel het grondgebied te verlaten gelet dat er geen werkelijk huwelijks- en gezinsleven werd vastgesteld met de referentiepersoon. Deze beslissing werd hem betekend op 09.10.07. hij tekende hiertegen beroep aan dat bij arrest van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen van 11.01.08 werd verworpen. Op 09.10.2007 werd betrokkene alleenstaande volgens de gegevens van het rijksregister en werd hij afgevoerd van ambtswege.

Op 11.01.2008 kreeg het echtpaar een 2e dochter genaamd T. S. (RR xxx). Op 23.07.2008 verkreeg mevrouw E. H. de Belgische nationaliteit net zoals haar beide dochters.

Vanaf 19.01.2008 liet betrokkene zich opnieuw inschrijven op het adres van zijn echtgenote. Op 03.11.2008 deed hij een nieuwe aanvraag tot vestiging (bijlage 19 ter) terug op basis van zijn echtgenote, ditmaal op basis van het toenmalige artikel 40 VW (gezinshereniging met een Belg). Ten gevolge werd hij op 04.12.2008 in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie en na afloop op 23.04.2009 van een F- kaart (geldigheidsduur 03.04.2014).

Op 20.09.2010 werd betrokkene opnieuw alleenstaande op basis van de gegevens van het Rijksregister. Op 08.12.2011 scheidde het echtpaar op initiatief van mevrouw voor de Rechtbank van Eerste Aanleg van Kortrijk uit de echt (overgeschreven 27.03.2012).

Op 14.02.2014 trad hij te Marokko opnieuw in het huwelijk met een 3 jaar jongere Marokkaanse onderdane de genaamde T. F. (RR xxx). Zij kwam in het bezit van een geldige Spaanse verblijfsvergunning in juni 2015 naar België en diende op 15.12.2015 een aanvraag gezinshereniging in teneinde zich bij haar echtgenoot te voegen op basis van art 10 VW. Op 28.06.2016 werd zij in het bezit gesteld van een A-kaart (thans geldig tot 17.06.2017.)

Op 25.02.2014 diende betrokkene een aanvraag in tot het bekomen van duurzaam verblijf (bijlage 22). Op 19.06.2014 werd deze aanvraag geweigerd (bijlage 24). Op 18.06.2014 diende hij een aanvraag tot machtiging vestiging in, die hem werd toegestaan en een C-kaart werd aan de betrokkene afgeleverd op 27.06.2014 (geldig 25.06.2019). Op 14.04.2016 kreeg het koppel een zoon genaamd T. Y. (RR xxx). Hij heeft zoals zijn ouders de Marokkaanse nationaliteit, en werd ingeschreven in het vreemdelingenregister en volgt de administratieve situatie van zijn moeder.

Op 29.09.2016 heeft het Hof van beroep van Antwerpen (2014/AR/3215 het vonnis van de Rechtbank van eerste aanleg van 23.10.2014 (2014/PGG/3864) bevestigd en heeft zo het huwelijk van betrokkene dd. 06.09.2005 met mevrouw E. H. vernietigd wegens schijnhuwelijk. Dit houdt in dat het huwelijk strijdig is bevonden met de Belgische en internationale openbare orde. Gezien door het vonnis het huwelijk extune vernietigd werd heeft het huwelijk en zodoende ook het verblijfsrecht van betrokkene, nooit bestaan. Betrokkenes verblijfsrecht was met andere woorden van bij aanvang aangetast door bedrog en kon op geen enkel ogenblik als rechtmatig worden beschouwd. De betrokkene heeft de Belgische regels tot gezinshereniging misbruikt gezien hij in werkelijkheid niet de intentie had een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met een Belgische onderdaan. Zijn frauduleuze intentie blijkt uit het bovengenoemd vonnis en arrest. De gepleegde fraude (lees: het aangaan van een schijnhuwelijk) was doorslaggevend voor het bekomen van zijn verblijfsrecht. Het gezin dat diende herenigd te worden heeft nooit bestaan. De nietigverklaring van het huwelijk werd op 20.02.2016 overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand.

In het kader van een onderzoek naar het eventuele behoud van het verblijfsrecht werd betrokkene op 21.10.2016 gevraagd alle documenten en elementen aan te brengen waarvan hij het nodig acht dat de DVZ er kennis van heeft teneinde zijn situatie correct in te schatten, en dit op basis van de artikelen 74/20 §2 en §3 VW. Op 02.12.2016 werd deze brief aan de betrokkene betekend en weigerde hij (en zijn echtgenote) de brieven te ondertekenen. Tot op heden geen documenten aangebracht. Het staat dus vast dat de betrokkene geen medewerking wenst te verlenen aan het onderzoek van DVZ.

Op basis van een consultatie van de database van de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid (Dolsis) blijkt dat betrokkene thans tewerkgesteld is. Deze sporadische tewerkstelling vormt geen afdoende reden om geen einde te stellen aan het frauduleus verkregen verblijfsrecht. Betrokkene is regelmatig tewerkgesteld geweest van juni 2006 tot november 2007 en van maart 2009 tot augustus 2009. Vervolgens heeft hij nog een paar dagen in oktober en december 2009 gewerkt en werkte hij weer regelmatig in januari februari en maart 2010. Na een onderbreking is hij terug regelmatig beginnen werken van juni tot oktober 2011. Na alweer een onderbreking is hij opnieuw beginnen werken van maart tot december 2013. De laatste tewerkstelling ving aan in februari 2017 en duurt tot heden. Uit het administratief dossier blijkt verder uit een document van de dienst uitkeringen van de Bond Moyson dat de betrokkene in de periode van 26.09.2014 tot 30.04.2016 erkend was als +66% invalide en hierdoor een uitkering genoot. Bij de appreciatie van deze elementen moet rekening gehouden worden dat de betrokkene verkreeg op frauduleuze wijze toegang gekregen heeft tot de Belgische arbeidsmarkt. Hij genoot als niet -EU onderdaan immers vrije toegang tot de arbeidsmarkt (hij was vrijgesteld van een arbeidskaart) uitsluitend door zijn verblijfsrecht verkregen door zijn frauduleus huwelijk met mevrouw E. H. Door de vernietiging van zijn 1e huwelijk komen alle rechten die voortsproten uit dit het huwelijk, niet alleen het recht op gezinshereniging maar ook alle sociale rechten, te vervallen. De betrokkene kan zich dus niet dienstig beroepen op zijn tewerkstelling noch op zijn invaliditeitsuitkeringen, wat hij overigens ook niet gedaan heeft.

De betrokkene heeft geen elementen van sociale, culturele of familiale elementen in zijn land van herkomst voorgelegd. Hij heeft eveneens geen elementen aangedragen die zijn integratie in de Belgische samenleving of andere banden met België zouden kunnen illustreren.

Uit het administratief dossier blijkt wel dat de betrokkene twee dochters heeft met mevrouw E. H. Op pagina 9 van het bovengenoemd arrest van het Hof van beroep wordt hierover gezegd: "...blijkt de interesse van T. voor de kinderen overigens minimaal wat T. doorheen de huwelijksperikelen en rechtelijke maatregelen bestendigt door de verblijfsregeling/omgangsregeling geenszins te respecteren.... " Dat de betrokkene het niet in het minst nodig zag zijn band met zijn Belgische kinderen in te roepen laat staan te illustreren tegenover de DVZ bevestigt de opmerking in het arrest en is tekenend voor zijn eigen kijk op zijn affectieve band met zijn dochters. Als een gevolg kan de DVZ deze familiale banden in België niet als hecht beschouwen en wordt door de intrekking van het verblijfsrecht van hun reeds afwezige vader het hoger belang van deze kinderen niet geschonden. Ook worden de belangen van zijn zoon Y., wiens verblijfsrecht net zoals dat van zijn ouders wordt beëindigd, niet geschonden. Uit niets blijkt dat de betrokkenes kinderen door deze beslissing niet in de geborgenheid en veiligheid van het hen bekende gezin zouden kunnen opgroeien. Betrokkenes zoon is slechts een jaar oud, is niet schoolplichtig en heeft door zijn jonge leeftijd zelf geen banden België opgebouwd. Andere familiale banden in België blijken niet uit het administratief dossier.

Het afsluiten van een schijnhuwelijk raakt aan de openbare orde. Uit het bovengenoemd arrest (p9) blijkt: "...T. doorheen het hele verhaal eenvoudig misbruik te hebben gemaakt van de zwakheid, naïviteit en hoop van Z. ... Uit het administratief dossier en bovengenoemd vonnis en arrest blijkt bovendien de dat de betrokkene geweld gebruikt heeft tegenover zijn (zwangere) eerste echtgenote. Uit het geheel van het administratief dossier valt geen doordrongen respect voor de Belgische waarden, normen en regels in zijn gedrag op te maken. De betrokkene verblijft sinds 2006 in België (doch zijn verblijfsrecht was niet ononderbroken) en verbleef dus het grootste deel van zijn leven elders. Gezien hij langer elders gewoond heeft dan in België, gezien de elementen in zijn administratief dossier en gezien er geen bewijzen van het tegendeel voorliggen mag redelijkerwijze verondersteld worden dat zijn socio-culturele banden met België niet van dien aard zijn dat ze sterker zijn dan die met zijn land van herkomst. Betreffende betrokkenes medische toestand en die van zijn gezinsleden werd geen enkel document voorgelegd, waardoor aangenomen mag worden. dat er geen medische beletsels zijn voor een terugkeer naar zijn land van herkomst. Gezien het geheel van bovengenoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht in te trekken. Zijn leeftijd (33) jaar staat een terugkeer naar het land van herkomst niet in de weg. Zijn eventuele werkervaringen en talenkennis die voortvloeien uit zijn verblijf in België kunnen een meerwaarde voor de re-integratie van zijn gezin in de samenleving in zijn land van herkomst betekenen.

Als een gevolg van het geheel van de hierboven genoemde elementen wordt betrokkenes recht op vestiging in het Rijk ingetrokken overeenkomstig bovengenoemd wetsartikel met een bevel het grondgebied te verlaten."

Op 27 april 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten opzichte van verzoekers echtgenote F.T. en kind de beslissing houdende intrekking van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter). Het beroep tegen deze beslissing is gekend onder het rolnummer 206 558.

In het kader van het beroep met rolnummer 206 558 deelt de Dienst Vreemdelingenzaken aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen mee dat de beslissing ten opzichte van de echtgenote en het kind op 6 juli 2017 werd ingetrokken.

Na de heropening van de debatten legt de verwerende partij een nieuwe beslissing voor daterend van 6 juli 2017 tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen ten opzichte van de echtgenote van verzoeker en hun kind, aan de echtgenote ter kennis gebracht op 1 augustus 2017.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"8.1. Eerste middel: Schending van artikel 74/20, § 2 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwildering van vreemdelingen, schending van de formele motiveringsplicht ex. artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en ex. artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen iuncto artikel 8 EVRM

8.1.1. Inmenging in verzoeker's recht op respect voor zijn privéleven en zijn familie- en gezinsleven

5. Verzoeker is vader van drie minderjarige kinderen. Ten aanzien van zijn dochters, T. S. en T. S., oefent verzoeker conform de kortgedingbeschikking van de rechtbank van eerste aanleg van het arrondissement Kortrijk van 13/4/2011, (gezamenlijk) ouderlijk gezag uit, evenals zijn omgangsrecht. Tevens betaalt hij voor zijn dochters onderhoudsgelden. De dochters hebben de Belgische nationaliteit en zouden, ingevolge de beoogde verwijderingsmaatregel van hun vader, in België aldus vaderloos achterblijven. Voor verzoeker is het nagenoeg onmogelijk om met zijn dochters in zijn land van herkomst een gezinsleven te leiden¹, nu de dochters niet zijn verblijfsstatuut doch dat van hun moeder volgen, nu zij in België woonachtig zijn en alhier naar school gaan. Ten overvloed gaat verwerende partij totaal voorbij aan het belang voor de kinderen van regelmatige, persoonlijke en rechtstreekse contacten met hun beide ouders².

Uit wat volgt zal dan ook blijken dat de intrekking van het verblijfsrecht van verzoeker een verregaande inmenging in verzoeker's recht op respect voor zijn privéleven en zijn familie- en gezinsleven.

6. Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er in casu een privé- en/of familie- en gezinsleven in de zin van het EVRM bestaat³.

7. Artikel 8 EVRM definieert noch het begrip „familie- en gezinsleven” noch het begrip „privéleven”. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Verzoeker is vader van drie minderjarige kinderen. Bovendien vormt verzoeker een duurzame leefgemeenschap met zijn echtgenote en zijn zoon T. Y.

In dit verband wenst verzoeker te verwijzen naar een recent arrest van 26/1/2017, waarin Uw Raad als volgt overwoog:

Gelet op het bestaan van de kinderen wordt het gezinsleven vermoed. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat de gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind wordt verondersteld (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 60; EHRM 2 november 2010, Şerife Yigit/Turkije (GK), § 94). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden zou men kunnen aannemen dat er geen sprake meer is van een gezinsleven (EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28). De scheiding of de echtscheiding van de ouders kunnen niet als dergelijke omstandigheden beschouwd worden, noch het feit dat de contacten tussen het kind en zijn ouder die het niet opvangt, slechts af en toe zouden plaatsvinden (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59)⁴.

Door een loutere verwijzing naar een arrest van het Hof van Beroep zonder zelf enig grondig onderzoek te hebben gevoerd naar de feitelijke situatie tussen vader en dochters en zonder contact te hebben opgenomen met de moeder van de kinderen, slaagt verwerende partij er niet in dit vermoeden van het bestaan van een gezinsband tussen de vader en zijn kinderen te weerleggen. Ten overvloede gaat verwerende partij totaal voorbij aan het feit dat verzoeker weldegelijk in het leven van zijn dochters betrokken is.

Zodoende staat zowel verzoeker's feitelijk als juridisch gezin vast. De persoonlijke band van verzoeker met zijn dochters is, gelet op het voorgaande, als hecht te beschouwen.

De gezinsband tussen verzoeker en zijn minderjarige dochters is aldus van dien aard dat de door artikel 8 van het EVRM verleende bescherming zich opdringt.

Het is dan ook onbetwistbaar dat voorliggende situatie onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM valt.

8. Om te bepalen of de bestreden beslissing artikel 8 EVRM schendt, dient te worden onderzocht of op de staat een positieve verplichting rust om het recht op privé-, familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen. Dit gebeurt aan de hand van de zogenaamde "fair balance"-afweging⁵, dit is een billijke afweging.

In een recent arrest van 28 april 2017, verduidelijkte Uw Raad deze "fair balance"-afweging als volgt:

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten, is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming. De omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 70)⁶.

Specifiek aangaande de verhouding tussen het recht op privé leven, familie- en gezinsleven voortvloeiende uit artikel 8 EVRM enerzijds, en de verplichtingen van de staat in het kader van immigratiebeleid anderzijds, overwoog het Hof van Justitie van de Europese Unie het volgende:

52. Om te beginnen moet eraan worden herinnerd dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven inde zin van artikel 8 EVRM deel uitmaakt van de grondrechten die volgens vaste rechtspraak van het Hof in de communautaire rechtsorde worden beschermd (reeds aangehaalde arresten Carpenter, punt 41, en Akrich, punten 58 en 59). Dit recht om samen te leven met zijn naaste verwanten brengt voor de lidstaten verplichtingen mee die negatief kunnen zijn, wanneer één van de lidstaten een persoon niet

mag uitzetten. of positief, wanneer hij verplicht is een persoon toe te laten op zijn grondgebied en er te laten verblijven.

53. Zo heeft het Hof geoordeeld dat ook al waarborgt het EVRM het recht van een buitenlander om een bepaald land binnen te komen of er te verblijven niet als een grondrecht, het uitsluiten van een persoon uit een land waar zijn naaste verwanten wonen, een inmenging kan zijn in het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals dit wordt beschermd door artikel 8, lid 1, EVRM (reeds aangehaalde arresten *Carpenter*, punt 42, en *Akrich*, punt 59)

54. Zoals het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft geoordeeld in § 31 van zijn arrest *Sen v. Nederland* van 21 december 2001, kan voorts „artikel 8 [EVRM] positieve verplichtingen meebrengen die inherent zijn aan een daadwerkelijke ‚eerbiediging‘ van het gezinsleven. De op dergelijke verplichtingen toepasselijke beginselen zijn vergelijkbaar met die welke gelden voor negatieve verplichtingen. In beide gevallen moet rekening worden gehouden met het juiste evenwicht dat tot stand moet worden gebracht tussen de concurrerende belangen van het individu en de samenleving in haar geheel; in beide gevallen beschikt de staat over een bepaalde beoordelingsmarge (arresten *Gül v. Zwitserland* van 19 februari 1996, *Recueil des arrêts et décisions*, 1996-1], blz. 174, § 38, en *Ahmut v. Nederland* van 28 november 1996, *Recueil des arrêts et décisions*, 1996-VI, blz. 2030], § 63)“.

9. De beoogde verwijdering van verzoeker uit België, alwaar hij reeds meer dan 10 jaar verblijft, zijn leven heeft opgebouwd, heeft gewerkt en alwaar zijn minderjarige kinderen wonen, is een inmenging in het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals dit wordt beschermd door artikel 8, eerste lid EVRM.
8.1.2. Geen blijk van noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van verzoeker en geen billijke afweging tussen de belangen van de staat enerzijds en van de verzoeker en zijn kinderen anderzijds

10. Een inmenging van verwerende partij in het gezinsleven van verzoeker zoals hierboven omschreven is alleen toegestaan indien de inmenging wordt gerechtvaardigd door één of meerdere van de belangen vermeld in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

De toepassing van de Vreemdelingenwet moet immers voldoen aan de voorwaarden van artikel 8 EVRM. Met andere woorden behoorde verweerder de bestreden beslissing te toetsen aan artikel 8 EVRM.

Zo overwoog de Raad van State in een recent arrest het volgende:

Overwegende dat artikel 8 van het E.V.R.M. als hogere norm boven de Vreemdelingenwet primeert: dat de algemene stelling dat een "correcte" toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het E.V.R.M. kan uitmaken niet volstaat; dat de toepassing van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissing, zeker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, aan de voorwaarden van artikel 8 van het E.V.R.M. moet worden getoetst: dat uit de overwegingen van het bestreden arrest niet blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is nagegaan of de minister van Binnenlandse Zaken in zijn beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten aan de voorwaarden van artikel 8 van het E.V.R.M. heeft voldaan, met name wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij' en wat betreft de afweging tussen de belangen van de staat enerzijds en van de verzoekende partij en haar kinderen anderzijds: dat het bestreden arrest aldus de motiveringsplicht schendt f...J (onderlijning toegevoegd).

11. Uit de hierboven geciteerde vaste rechtspraak blijkt overduidelijk dat verwerende partij nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van het voorliggend geval diende te onderzoeken in het kader van een billijke afweging tussen de belangen van de staat enerzijds, en van de verzoeker en zijn kinderen anderzijds.

Daarentegen blijkt uit de bestreden beslissing niet dat verwerende partij in de bestreden beslissing aan de voorwaarden van artikel 8 EVRM heeft voldaan. Noch de noodzaak in een democratische samenleving van dergelijke inmenging in het privé-, familie- en gezinsleven van verzoeker, noch een afweging tussen de belangen van de staat enerzijds en van de verzoekende partij en zijn kinderen anderzijds, blijken uit de bestreden beslissing.

Verwerende partij slaagt er niet in aannemelijk te maken dat er zich een daadwerkelijke maatschappelijke behoefte opdringt om het recht op privéleven, het familie- en gezinsleven van verzoeker te schenden⁹. Tevens wordt niet aangetoond dat het verblijf in België van verzoeker in strijd is met het algemeen belang of dat verzoeker's verblijf op het Belgische grondgebied wordt beëindigd op grond van de openbare orde, de nationale veiligheid en de volksgezondheid.

Samenvattend staat vast dat verwerende partij in de bestreden beslissing heeft nagelaten een belangenafweging te maken, zoals nochtans voortvloeit uit artikel 8, tweede lid, EVRM.

8.1.3. Schending van de motiveringsplicht

12. Gelet op al het voorgaande is de bestreden beslissing omtrent de proportionaliteitsvereiste voortvloeiende uit artikel 8, tweede lid EVRM niet afdoende gemotiveerd.

De motiveringsplicht die op verwerende partij rust vloeit voort uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen¹⁰. Deze formele motiveringsplicht houdt in dat in de akte de juridische en feitelijke overwegingen worden vermeld die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze¹¹.

Op grond van deze wet is verweerder aldus gehouden het bevel om het grondgebied te verlaten op een afdoende wijze te motiveren.

Dit "afdoend" karakter van de motivering wordt geval per geval beoordeeld, rekening houdend met de voorliggende feiten, zoals o.a. het belang van de beslissing voor de bestuurde, hetgeen impliceert dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing en de aard van de betrokken bevoegdheid¹².

Uit de bewoordingen van artikel 74/20, § 2 van de Vreemdelingenwet ("[...] kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken [...]") blijkt dat verweerder een discretionaire bevoegdheid wordt toegekend.

Gelet op het belang van de bestreden beslissing voor verzoeker en de discretionaire bevoegdheid dient de hierboven beschreven motiveringsplicht des te strenger te worden opgevat¹³. Verweerder diende de bestreden beslissing aldus in extenso te motiveren.

13. De bestreden beslissing werd genomen zonder rekening te houden met de werkelijke toestand van verzoeker.

Uit de gedetailleerde beschrijving van de situatie van verzoeker in de bestreden beslissing blijkt nochtans dat verwerende partij van de persoonlijke situatie van verzoeker op de hoogte is. Niet alleen heeft de kennis van de (gezins)situatie van verzoeker door verweerder deze laatste er niet van weerhouden op verzoeker's privéleven, zijn familie- en gezinsleven een dergelijke verregaande inmenging te maken (zie supra, nrs. 5-9.). Ook toont verwerende partij niet aan dat zij onderzoek voerde naar de proportionaliteit van de bestreden beslissing rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoeker.

Uit dit alles blijkt dat verwerende partij geen correct evenwicht poogde te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de huidige inmenging. Evenmin deed zij een belangenafweging met betrekking tot de huidige gezinssituatie.

Derhalve is de bestreden beslissing omtrent de proportionaliteitsvereiste van artikel 8, lid 2 EVRM niet afdoende gemotiveerd. Verwerende partij schendt zodoende de op haar rustende formele motiveringsplicht, evenals artikel 8 EVRM.

8.1.4. Conclusie omtrent eerste middel

14. De aan verzoeker middels de bestreden beslissing opgelegde verplichting om het grondgebied te verlaten vormt een inmenging op zijn recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven. Verwerende partij laat na in de bestreden beslissing de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van verzoeker aan te tonen. Tevens wordt in de bestreden beslissing tussen de belangen van de Staat enerzijds en de belangen van verzoeker, zijn echtgenote en zijn kinderen anderzijds geen afweging gemaakt.

Zodoende schendt verwerende partij de formele motiveringsplicht die op haar rust, doch tevens artikel 8, tweede lid EVRM."

2.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In het eerste middel haalt verzoeker de schending aan van de artikelen 62 en 74/20 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht van bestuurshandelingen en van artikel 8 EVRM.

Hij betoogt vader te zijn van drie minderjarige kinderen en stelt t.a.v. zij 2 dochters uit het eerste huwelijk het (gezamenlijk) ouderlijk gezag uit te oefenen, evenals het omgangsrecht en er onderhoudsgeld voor te betalen. Het zou voor hem onmogelijk zijn om met zijn Belgische dochters, die het verblijfsstatuut van hun moeder volgen, een gezinsleven in zijn land van herkomst uit te bouwen. De bestreden beslissing gaat voorbij aan het belang voor de kinderen van regelmatige en rechtstreekse contacten met hun beide ouders. Hij vervolgt dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat verwerende partij een belangenafweging heeft gemaakt aangaande artikel 8 EVRM.

In het tweede middel haalt verzoeker de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht.

Hij betoogt dat de bestreden beslissing geen rekening gehouden zou hebben met de concrete elementen van zijn dossier en hij verwijst hierbij naar zijn verblijf van meer dan 10 jaar op het Belgisch grondgebied, het leven dat hij alhier heeft opgebouwd, zijn drie minderjarige kinderen en zijn regelmatige tewerkstelling.

Gezien hun samenhang zullen beide middelen gezamenlijk behandeld worden.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing aangaande verzoekers kinderen als volgt motiveert:

“Uit het administratief dossier blijkt wel dat de betrokkene twee dochters heeft met mevrouw E. H. Op pagina 9 van het bovengenoemd arrest van het Hof van beroep wordt hierover gezegd: “...blijkt de interesse van T. voor de kinderen overigens minimaal wat T. doorheen de huwelijksperikelen en rechtelijke maatregelen bestendigt door de verblijfsregeling/omgangsregeling geenszins te respecteren....” Dat de betrokkene het niet in het minst nodig zag zijn band met zijn Belgische kinderen in te roepen laat staan te illustreren tegenover de DVZ bevestigt de opmerking in het arrest en is tekenend voor zijn eigen kijk op zijn affectieve band met zijn dochters. Als een gevolg kan de DVZ deze familiale banden in België niet als hecht beschouwen en wordt door de intrekking van het verblijfsrecht van hun reeds afwezige vader het hoger belang van deze kinderen niet geschonden. Ook worden de belangen van zijn zoon Y., wiens verblijfsrecht net zoals dat van zijn ouders wordt beëindigd, niet geschonden. Uit niets blijkt dat de betrokkenes kinderen door deze beslissing niet in de geborgenheid en veiligheid van het hen bekende gezin zouden kunnen opgroeien. Betrokkenes zoon is slechts een jaar oud, is niet schoolplichtig en heeft door zijn jonge leeftijd zelf geen banden België opgebouwd. Andere familiale banden in België blijken niet uit het administratief dossier.”

Verzoeker blijft in gebreke, met een begin van bewijs, het tegendeel aan te tonen.

Verzoeker gaat er verder met zijn betoog aan voorbij dat hij, door het sluiten van een schijnhuwelijk, de Belgische openbare orde geschonden heeft.

Het EVRM waarborgt als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM, 15 juli 2003, Mokrani c. France, § 23; EHRM, 26 maart 1992, Beldjoudi c. France, § 74; EHRM, 18 februari 1991, Moustaquim c. Belgique, § 43).

Artikel 8 EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat een algemene verplichting inhoudt om door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan. (EHRM, 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. The Netherlands, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orden te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van het recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren. (EHRM, 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga c. Belgique, § 81; EHRM, 18 februari 1991, Moustaquim c. Belgique, § 43). De Staat is dus gemachtigd om voorwaarden hiertoe vast te leggen. Het nadeel dat verzoeker inroept is te wijten aan zijn eigen handelen, namelijk het sluiten van een schijnhuwelijk. Gelet op deze elementen blijkt derhalve niet dat op verwerende partij enige positieve verplichting zou rusten om verzoeker op het grondgebied te gedogen.

Er wordt geen schending van artikel 8 EVRM aangetoond.

Verzoeker kan niet gevolgd worden waar hij stelt dat er door verwerende partij geen belangenafweging zou zijn doorgevoerd. In de bestreden beslissing wordt als luidt gemotiveerd:

“Op basis van een consultatie van de database van de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid (Dolsis) blijkt dat betrokkene thans tewerkgesteld is. Deze sporadische tewerkstelling vormt geen afdoende reden om geen einde te stellen aan het frauduleus verkregen verblijfsrecht. Betrokkene is regelmatig tewerkgesteld geweest van juni 2006 tot november 2007 en van maart 2009 tot augustus 2009. Vervolgens heeft hij nog een paar dagen in oktober en december 2009 gewerkt en werkte hij weer regelmatig in januari februari en maart 2010. Na een onderbreking is hij terug regelmatig beginnen werken van juni tot oktober 2011. Na alweer een onderbreking is hij opnieuw beginnen werken van maart tot december 2013. De laatste tewerkstelling ving aan in februari 2017 en duurt tot heden. Uit het administratief dossier blijkt verder uit een document van de dienst uitkeringen van de Bond Moyson dat de betrokkene in de periode van 26.09.2014 tot 30.04.2016 erkend was als +66% invalide en hierdoor een uitkering genoot. Bij de appreciatie van deze elementen moet rekening gehouden worden dat de betrokkene verkreeg op frauduleuze wijze toegang gekregen heeft tot de Belgische arbeidsmarkt. Hij genoot als niet-EU onderdaan immers vrije toegang tot de arbeidsmarkt (hij was vrijgesteld van een arbeidskaart) uitsluitend door zijn verblijfsrecht verkregen door zijn frauduleus huwelijk met mevrouw EL HAJI. Door de vernietiging van zijn 1e huwelijk komen alle rechten die voortvloeien uit dit het huwelijk, niet alleen het recht op gezinshereniging maar ook alle sociale rechten, te vervallen. De betrokkene kan zich dus niet dienstig beroepen op zijn tewerkstelling noch op zijn invaliditeitsuitkeringen, wat hij overigens ook niet gedaan heeft.

De betrokkene heeft geen elementen van sociale, culturele of familiale elementen in zijn land van herkomst voorgelegd. Hij heeft eveneens geen elementen aangedragen die zijn integratie in de Belgische samenleving of andere banden met België zouden kunnen illustreren.

(...)

Het afsluiten van een schijnhuwelijk raakt aan de openbare orde. Uit het bovengenoemd arrest (p9) blijkt: "...T. doorheen het hele verhaal eenvoudig misbruik te hebben gemaakt van de zwakheid, naïviteit en hoop van Z...". Uit het administratief dossier en bovengenoemd vonnis en arrest blijkt bovendien de dat de betrokkene geweld gebruikt heeft tegenover zijn (zwangere) eerste echtgenote. Uit het geheel van het administratief dossier valt geen doordrongen respect voor de Belgische waarden, normen en regels in zijn gedrag op te maken. De betrokkene verblijft sinds 2006 in België (doch zijn verblijfsrecht was niet ononderbroken) en verbleef dus het grootste deel van zijn leven elders. Gezien hij langer elders gewoond heeft dan in België, gezien de elementen in zijn administratief dossier en gezien er geen bewijzen van het tegendeel voorliggen mag redelijkerwijze verondersteld worden dat zijn socio-culturele banden met België niet van dien aard zijn dat ze sterker zijn dan die met zijn land van herkomst. Betreffende betrokkenes medische toestand en die van zijn gezinsleden werd geen enkel document voorgelegd, waardoor aangenomen mag worden dat er geen medische beletsels zijn voor een terugkeer naar zijn land van herkomst.

Gezien het geheel van bovengenoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht in te trekken. Zijn leeftijd (33) jaar staat een terugkeer naar het land van herkomst niet in de weg. Zijn eventuele werkervaringen en talenkennis die voortvloeien uit zijn verblijf in België kunnen een meerwaarde voor de re-integratie van zijn gezin in de samenleving in zijn land van herkomst betekenen."

Uit de bespreking van de middelen blijkt dat verzoeker er niet in slaagt aan te tonen met welke feiten of gegevens, die aan het Bestuur gekend waren of gekend dienden te zijn op het ogenblik van de beslissing, het Bestuur geen rekening heeft gehouden.

Beide middelen zijn niet ernstig."

2.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/20, § 2 en § 3 van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de machtiging tot verblijf die werd toegekend kan worden ingetrokken wanneer de aanvrager voor het verkrijgen ervan valse of misleidende informatie, valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het erkennen van het verblijf. *In casu* werd het huwelijk van verzoeker vernietigd wegens schijnhuwelijk, het huwelijk van verzoeker en zijn verblijfsrecht hebben bijgevolg nooit bestaan. Verzoekers recht op vestiging wordt ingetrokken met een bevel om het grondgebied te verlaten. De gepleegde fraude was doorslaggevend voor het verkrijgen van zijn verblijfsrecht. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.1.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.1.3.3. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 74/20, § 2 van de vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 74/20, § 2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoeker voert aan dat, wat beide artikelen betreft, geen rekening werd gehouden met zijn werkelijke situatie.

2.1.3.4. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *"fair balance"* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *"fair balance"* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië (GK)*, § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

Verzoeker voert aan dat hij drie minderjarige kinderen heeft. Zijn twee oudste dochters hebben de Belgische nationaliteit en verzoeker oefent gezamenlijk met de moeder het ouderlijk gezag uit, heeft een omgangsrecht en betaalt onderhoudsgeld. Verzoeker heeft een gezinsleven met zijn echtgenote en met hun gemeenschappelijke zoon. Verzoeker wijst erop dat de verwerende partij zelf geen onderzoek heeft gevoerd naar de feitelijke situatie en zich beperkt tot een verwijzing naar het arrest van het hof van beroep.

2.1.3.5. In de bestreden beslissing wordt over de twee minderjarige dochters, ontsproten uit het nietig verklaarde huwelijk, het volgende overwogen:

"Uit het administratief dossier blijkt wel dat de betrokkene twee dochters heeft met mevrouw E. H. Op pagina 9 van het bovengenoemd arrest van het Hof van beroep wordt hierover gezegd: "...blijkt de interesse van T. voor de kinderen overigens minimaal wat T. doorheen de huwelijksperikelen en rechtelijke maatregelen bestendigt door de verblijfsregeling/omgangsregeling geenszins te respecteren.... " Dat de betrokkene het niet in het minst nodig zag zijn band met zijn Belgische kinderen in te roepen laat staan te illustreren tegenover de DVZ bevestigt de opmerking in het arrest en is tekenend voor zijn eigen kijk op zijn affectieve band met zijn dochters. Als een gevolg kan de DVZ deze familiale banden in België niet als hecht beschouwen en wordt door de intrekking van het verblijfsrecht van hun reeds afwezige vader het hoger belang van deze kinderen niet geschonden."

Verzoeker poogt dit motief te ontcrachten door te stellen dat hij zijn omgangsrecht uitoefent en onderhoudsgelden betaalt voor de dochters. Verzoeker beperkt zich echter tot loutere beweringen die hij ongestaafd laat. Bij het verzoekschrift voegt hij geen enkel bewijs van contacten met zijn twee minderjarige dochters noch van het betalen van onderhoudsgelden. De vaststellingen van de verwerende partij steunen op de stukken van het administratief dossier, met name het arrest van het hof van beroep te Antwerpen van 29 september 2016 waarin vermeld wordt dat de interesse van verzoeker voor de twee dochters minimaal is en dat hij de verblijfsregeling/omgangsregeling geenszins respecteert en op het feit dat verzoeker geen antwoord verschaftte op de vraag van de verwerende partij van 21 oktober 2016.

Deze vraag van 21 oktober 2016 verwees uitdrukkelijk naar artikel 74/20, § 2 en 3 en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en vermeldde onder andere *"staat het u vrij alle documenten en elementen aan te brengen voor uzelf, uw gezin en al uw kinderen, waarvan u het nodig acht dat de Dienst Vreemdelingenzaken er kennis van heeft teneinde uw situatie correct in te schatten"*. Verzoeker heeft niet gereageerd op dit op 2 februari 2017 ter kennis gebracht schrijven, zodat het niet kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om te oordelen dat verzoeker het niet nodig achtte om zijn band met zijn Belgische kinderen in te roepen. Het is evenmin kennelijk onredelijk van de verwerende partij om dit element (het niet nodig achten om de band met de Belgische kinderen in te roepen als element om zijn situatie correct te kunnen inschatten) in rekening te brengen voor het ontbreken van een hechte band van verzoeker met zijn twee minderjarige dochters.

Verzoeker slaagt er bijgevolg niet in om het motief te weerleggen dat hij geen gezinsband onderhoudt met zijn twee minderjarige Belgische dochters.

Inzake de twee minderjarige Belgische dochters maakt verzoeker niet aannemelijk dat er sprake is van een gezinsband die valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Een schending van artikel 8 van het EVRM of van de materiële motiveringsplicht in dit verband kan niet worden aangenomen.

2.1.3.6. In de bestreden beslissing wordt over verzoekers minderjarige zoon, geboren uit het huwelijk met mevrouw F.T., het volgende overwogen:

“Ook worden de belangen van zijn zoon Y., wiens verblijfsrecht net zoals dat van zijn ouders wordt beëindigd, niet geschonden. Uit niets blijkt dat de betrokkenes kinderen door deze beslissing niet in de geborgenheid en veiligheid van het hen bekende gezin zouden kunnen opgroeien. Betrokkenes zoon is slechts een jaar oud, is niet schoolplichtig en heeft door zijn jonge leeftijd zelf geen banden België opgebouwd. Andere familiale banden in België blijken niet uit het administratief dossier.”

In dit verband stelt verzoeker dat hij een duurzame levensgemeenschap heeft met zijn echtgenote en dit kind.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij het gezinsleven van verzoeker met zijn echtgenote en minderjarige zoon wel aanvaardt, en in dit verband verduidelijkt dat ook het verblijfsrecht van de moeder en van deze zoon werd beëindigd.

Uit de bestreden beslissing blijkt dus dat het bestaan van een gezinsleven met de echtgenote en het jongste kind dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM, niet wordt betwist.

Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu lijkt het een situatie eerste toelating te betreffen, gezien de nietigverklaring van verzoekers eerste huwelijk.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk worden verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief worden uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure, die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 46; EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

Zoals reeds gesteld aanvaardt de verwerende partij het bestaan van een gezinsleven van verzoeker met zijn echtgenote en hun gemeenschappelijk kind, maar wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat ook het verblijfsrecht van de echtgenote en het kind wordt beëindigd.

De Raad stelt vast dat de gezinsleden dus niet van elkaar gescheiden worden en dat zij allen dezelfde nationaliteit hebben, met name de Marokkaanse. In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat dit kind slechts een jaar oud is, niet schoolplichtig is en door zijn jonge leeftijd zelf nog geen banden met België heeft opgebouwd. In het verzoekschrift brengt verzoeker geen hinderpalen aan die het gezin zouden verhinderen om het gezinsleven verder te zetten in hun gemeenschappelijk land van nationaliteit zijnde Marokko of in een ander land. Tevens wordt erop gewezen dat verzoeker, door het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk van 23 oktober 2014 dat zijn huwelijk nietig verklaarde, er toen reeds van op de hoogte was dat er problemen konden rijzen met de geldigheid van zijn vorig huwelijk en de daaruit voortvloeiende verblijfsrechten. Zijn nieuwe echtgenote kwam in België toe in juni 2015 en het kind werd geboren in april 2016. Bijgevolg wist of kon verzoeker weten dat dit gezinsleven zich ontwikkelde in een periode waarin hij er zich van bewust diende te zijn dat zijn verblijfsstatus ertoe kon leiden dat het voortbestaan van een gezinsleven precair zou zijn. Er kan *in casu* niet worden aangenomen dat er sprake is van een positieve verplichting in hoofde van de verwerende partij. Er wordt herhaald dat er in de bestreden beslissing op wordt gewezen dat het verblijf van alle gezinsleden ingetrokken of beëindigd is en de Raad stelt vast dat dit nog steeds het geval is: na de intrekking op 6 juli 2017 van de beslissing ten opzichte van verzoekers echtgenote en kind werd op 6 juli 2017 een nieuwe beslissing genomen houdende intrekking van hun verblijf, ter kennis gebracht op 1 augustus 2017.

Volledigheidshalve voegt de Raad toe dat, in de veronderstelling dat het een situatie van weigering van een voortgezet verblijf betreft, het EHRM aanvaardt dat er een inmenging is in het privé- en/of familie- en gezinsleven en dat het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging dient te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken (proportionaliteit). Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat

zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en/of familie- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland (GK)*, § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62). Dit wordt onderzocht aan de hand van 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 113; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 76).

In dit verband blijkt uit de bestreden beslissing dat erop gewezen wordt dat het afsluiten van een schijnhuwelijk de openbare orde raakt en dat het bestaande gezinsleven met de echtgenote en het kind niet verbroken wordt aangezien ook het verblijfsrecht van de echtgenote en het kind beëindigd wordt. De Raad stelt vast dat dit nog steeds het geval is: na de intrekking op 6 juli 2017 van de beslissing ten opzichte van verzoekers echtgenote en kind werd op 6 juli 2017 een nieuwe beslissing genomen houdende intrekking van hun verblijf, ter kennis gebracht op 1 augustus 2017.

Een schending van artikel 8 van het EVRM of van de materiële motiveringplicht kan *in casu* niet worden aangenomen.

2.1.3.7. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 74/20, § 2 van de vreemdelingenwet, wijst op de discretionaire bevoegdheid waarbij de motiveringsplicht strenger moet worden opgevat en stelt dat geen rekening werd gehouden met de werkelijke toestand van verzoeker, wordt erop gewezen dat in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze wordt gemotiveerd over de door verzoeker gepleegde fraude, met name het schijnhuwelijk, over zijn familiaal en gezinsleven en de aard en de hechtheid daarvan, met de duur van verzoekers verblijf in België, met zijn tewerkstelling, met zijn invaliditeitsuitkering, met de omstandigheid dat verzoeker geen elementen heeft voorgelegd van sociale, culturele of familiale elementen in zijn land van herkomst en geen elementen inzake zijn integratie in de Belgische samenleving of andere banden met België, met de schending van de openbare orde en met zijn medische toestand en die van zijn gezin.

Verzoeker betwist de inhoud van deze motieven niet in het eerste middel. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 74/20, § 2 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen. Tevens wordt in dit verband verwezen naar de bespreking van het tweede middel.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“8.2. Tweede middel: Schending van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel

15. Hoewel verwerende partij de hoedanigheid van verzoeker kent en op de hoogte is van de (gezins)situatie van verzoeker, dient te worden vastgesteld dat verwerende partij met het dossier van verzoeker zeer onzorgvuldig is omgegaan.

Immers hield verwerende partij met al deze gegevens geen rekening, waaronder met het gegeven dat verzoeker reeds meer dan 10 jaar op het Belgische grondgebied verblijft en alhier zijn leven heeft opgebouwd, dat verzoeker vader is van drie minderjarige kinderen, waarvan twee met Belgische nationaliteit, en dat hij sedert 2006 regelmatig is tewerkgesteld.

16. Op grond van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel, is verwerende partij ertoe gehouden op het moment van de beslissing rekening te houden met alle concrete gegevens uit het dossier.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid immers de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding¹⁴. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren en met kennis van zaken een beslissing nemen. Een zorgvuldige beslissing impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concreet geval tot zijn besluit komt. Aan de bestuursbeslissing moet een nauwgezette belangenafweging (zie ook supra, nrs. 8. en 11.) ten grondslag liggen.

Noodzakelijkerwijs dient verwerende partij aldus rekening te houden met het gehele feitelijke dossier, waarbij zij tevens oog heeft voor de feitelijke gezinssituatie van verzoeker en, daarmee onlosmakelijk samenhangend, zijn fundamentele rechten en vrijheden. Bovendien dienen de rechten en de belangen van zijn echtgenote en van zijn minderjarige kinderen te worden geëerbiedigd.

17. Uit de gedetailleerde weergave van de feiten in de bestreden beslissing blijkt ontegensprekelijk dat verweerder op de hoogte is van de persoonlijke situatie van verzoeker, doch heeft nagelaten een belangenafweging te maken.

18. Zo stelt verwerende partij dat uit nazicht van de database van de Rijksdienst Sociale Zekerheid blijkt dat verzoeker thans tewerkgesteld is, waarna verwerende partij zelf de regelmatige tewerkstelling van verzoeker opsomt. Verwerende partij oordeelt vervolgens dat uit het feit dat het huwelijk van verzoeker is vernietigd volgt dat alle sociale rechten die hem toekomen, vervallen. Op grond hiervan meent verweerder - volstrekt onterecht - te kunnen concluderen dat verzoeker zich niet dienstig op zijn tewerkstelling (en invaliditeitsuitkering) kan beroepen.

De juridische fictie van de ex tunc vernietiging van het huwelijk van verzoeker doet uiteraard geen afbreuk aan het feit dat verzoeker in feite weldegelijk economisch actief is en sedert zijn aankomst in België in 2006 op regelmatige basis heeft gewerkt.

19. Voorts stelt verweerder dat verzoeker geen elementen van sociale, culturele of familiale elementen in zijn land van herkomst heeft voorgelegd. Dit is echter niet verwonderlijk nu verzoeker al meer dan 10 jaar in België verblijft en alhier zijn leven heeft opgebouwd.

Verweerder meent ook dat verzoeker geen elementen heeft aangedragen die zijn integratie in de Belgische samenleving of andere banden met België zouden kunnen illustreren. Nochtans brengt verweerder zelf ontelbare bewijzen aan waaruit verzoeker's integratie in België blijkt. Zodoende miskent verwerende partij de bewijskracht van de door haarzelf aangebrachte bewijzen, hetgeen uiteraard allesbehalve zorgvuldig voorkomt.

20. Verder is verweerder op de hoogte van het feit dat verzoeker vader is van drie minderjarige kinderen.

Met betrekking tot de twee minderjarige dochters van verzoeker, T. S. en T. S. geboren uit het huwelijk met zijn voormalige echtgenote E.H.Z., besluit verweerder zonder meer dat de familiale banden in België niet als hecht kunnen worden beschouwd en dat door de intrekking van het verblijfsrecht "van hun reeds afwezige vader" het hoger belang van deze kinderen niet wordt geschonden.

Zoals reeds uiteengezet, oefent verzoeker nochtans, gezamenlijk met zijn voormalige echtgenote E. H. Z., het ouderlijk gezag uit en heeft hij recht op contact met zijn kinderen, gedurende een weekend om de 14 dagen en tijdens de helft van de vakanties, conform de beschikking in kortgeding van 13 april 2011. Daarnaast betaalt verzoeker voor zijn kinderen stipt de maandelijkse onderhoudsbijdrage. Verzoeker heeft wel degelijk contact met zijn dochters: hij gaat met hen naar de speeltuin, naar schoolfeesten edm. Aan het feit dat verzoeker weldegelijk in het leven van zijn dochters betrokken is, gaat verwerende partij totaal voorbij.

Het behoeft geen uitvoerig betoog dat de stelling van verweerder dat de familiale banden niet als hecht kunnen worden beschouwd, manifest onjuist is.

De situatie die de bestreden beslissing creëert druist overduidelijk in tegen de realiteit en staat verzoeker zelfs niet toe de rechterlijke beslissing, op grond waarvan hij gezamenlijk ouderlijk gezag en omgangsrecht uitoefent, te honoreren. Oordelen dat verzoeker de facto elk normaal contact met zijn Belgische kinderen wordt ontzegd, is niet alleen een manifeste schending van artikel 8 EVRM (zie infra), doch ook van het zorgvuldigheidsbeginsel.

21. Daarnaast stelt verweerder dat redelijkerwijs verondersteld mag worden dat verzoeker's socio-culturele banden met België niet van dien aard zijn dat ze sterker zijn dan die met zijn land van herkomst. Verweerder meent deze conclusie te kunnen trekken uit het feit dat "[verzoeker] langer elders gewoond heeft dan in België, gezien de elementen in zijn administratief dossier en gezien er geen bewijzen van het tegendeel voorliggen".

Nochtans brengt verweerder zelf ontelbare bewijzen aan waaruit blijkt dat verzoeker's banden met België wel degelijk sterker zijn dan die met zijn land van herkomst. Verzoeker verblijft inderdaad sinds 2006 in België, hij is sedert 2006 tot op heden regelmatig tewerkgesteld, heeft drie minderjarige kinderen waaronder twee met Belgische nationaliteit en een echtgenote waarmee hij intussen in België een leven heeft opgebouwd.

Zodoende negeert verwerende partij volstrekt de door haarzelf aangehaalde feiten, hetgeen uiteraard allesbehalve zorgvuldig voorkomt.

22. Verzoeker kan zich niet van de indruk ontdoen dat de verwerende partij zijn dossier in het geheel niet met de nodige zorgvuldigheid heeft behandeld, dat zij op geen enkele wijze rekening heeft gehouden met zijn actuele situatie en dat zij uit de haar beschikbare informatie niet de correcte conclusies heeft getrokken.

In ieder geval heeft verwerende partij de persoonlijke situatie van verzoeker op een kennelijk onredelijke beoordeeld.

Verzoeker kan niet anders dan vaststellen dat verwerende partij tekort schiet in de naleving van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht."

2.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij zoals weergegeven onder punt 2.1.2.

2.2.3.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker meent dat geen rekening werd gehouden met de gegevens van de zaak, zoals de gezinssituatie van verzoeker en het feit dat hij vader is van drie minderjarige kinderen, waarvan twee de Belgische nationaliteit hebben, zijn verblijf van meer dan tien jaar op Belgisch grondgebied, het leven dat hij in deze periode in België heeft opgebouwd, zijn regelmatige tewerkstelling sinds 2006. Verzoeker wijst erop dat ook de belangen van zijn echtgenote en zijn minderjarige kinderen moeten worden geëerbiedigd. Er is nagelaten om een belangenafweging te maken. Verzoeker meent dat de juridische fictie van de *ex tunc* vernietiging geen afbreuk doet aan de feitelijke gegevens. Verzoeker stelt dat de verwerende partij de bewijskracht miskent van de bewijzen die zij zelf heeft voor gebracht inzake de integratie van verzoeker. Inzake zijn kinderen stelt verzoeker dat hij wel degelijk samen met de moeder van de twee oudste kinderen het ouderlijk gezag over deze kinderen uitoefent, dat hij recht heeft op contact, dat hij stipt zijn onderhoudsgelden betaalt, dat hij wel degelijk contact heeft met deze twee kinderen. Verzoeker meent dat het bestuur zelf ontelbare bewijzen bijbrengt dat de banden van verzoeker met België sterker zijn dan die met Marokko, maar die vervolgens ten onrechte negeert.

2.2.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

2.2.3.3. In tegenstelling tot wat verzoeker aanvoert, blijkt uit de bestreden beslissing dat wel degelijk rekening werd gehouden met de feitelijke elementen van de zaak. Uit de bestreden beslissing blijkt dat volgende elementen in rekening werden gebracht bij het onderzoek naar het eventuele behoud van het verblijfsrecht:

- de omstandigheid dat verzoeker geen medewerking wenst te verlenen aan dit onderzoek gezien hij geen documenten heeft aangebracht na daartoe te zijn uitgenodigd;
- de sporadische tewerkstelling van verzoeker en zijn invaliditeitsuitkering: verzoeker heeft op frauduleuze wijze toegang verkregen tot de Belgische arbeidsmarkt, door de vernietiging van zijn huwelijk komen al zijn rechten die daaruit voortspuiten te vervallen, waaronder zijn sociale rechten, zodat hij zich niet dienstig daarop kan beroepen;
- de twee minderjarige dochters geboren uit het nietigverklaarde huwelijk: uit het arrest van het hof van beroep blijkt dat verzoeker de verblijfs-/omgangsregeling geenszins respecteert en het feit dat hij daarover zelf geen informatie heeft gegeven, is tekenend voor de kijk op de band met zijn dochters, als gevolg hiervan kan deze band niet als hecht worden beschouwd en worden de belangen van deze kinderen niet geschonden door de intrekking van het verblijfsrecht van hun reeds afwezige vader;
- de minderjarige zoon geboren uit het nieuwe huwelijk van verzoeker: het verblijfsrecht van dit kind en van verzoekers echtgenote wordt ook beëindigd zodat de belangen van dit kind niet worden geschonden, deze zoon is slechts een jaar oud, is niet schoolplichtig en heeft door zijn jonge leeftijd zelf geen banden met België opgebouwd;
- uit verzoekers gedrag blijkt geen respect voor de Belgische waarden, normen en regels daar hij een schijnhuwelijk heeft afgesloten, wat de openbare orde raakt, hij heeft het grootste deel van zijn leven elders gewoond, er liggen geen bewijzen van het tegendeel voor dat zijn socio-culturele banden met België niet zodanig zijn dat ze sterker zouden zijn dan zijn banden met zijn land van herkomst;
- er werd geen document voorgelegd inzake verzoekers medische toestand of die van zijn gezinsleden, zodat mag worden aangenomen dat er geen beletsels zijn voor een terugkeer naar het land van herkomst, ook zijn leeftijd staat een terugkeer niet in de weg, zijn werkervaring en talenkennis kunnen helpen bij re-integratie.

Verzoeker kan dus niet zonder meer voorhouden dat met de gegevens die zijn dossier kenmerken waaronder zijn feitelijke gezinssituatie, geen rekening werd gehouden. Wat betreft zijn kinderen wordt onderzocht of hun belangen niet geschaad worden door de bestreden beslissing, de bestreden

beslissing bevat in dit verband wel degelijk belangenafwegingen. Wat betreft de belangen van verzoekers echtgenote, wordt opgemerkt dat zij geen verzoekende partij is in deze zaak.

2.2.3.4. De loutere bewering van verzoeker dat de nietigverklaring van zijn huwelijk geen afbreuk doet aan zijn economische activiteit en aan zijn invaliditeitsuitkering, doet geen afbreuk aan het motief dat deze tewerkstelling en uitkering niet in rekening worden gebracht om geen einde te stellen aan een frauduleus verkregen verblijfsrecht, want ook deze sociale rechten komen te vervallen door de nietigverklaring van het huwelijk.

Waar verzoeker stelt dat het niet verwonderlijk is dat hij geen elementen heeft aangebracht van banden in zijn land van herkomst omdat hij al meer dan tien jaar in België woont, wordt opgemerkt dat in de bestreden beslissing hieraan onmiddellijk wordt toegevoegd dat verzoeker evenmin elementen heeft aangebracht van zijn banden met België. De verwerende partij wijst er in de bestreden beslissing uitdrukkelijk op dat verzoeker geen enkele informatie heeft verschaft. Er dient in dit verband te worden vastgesteld dat het niet kennelijk onredelijk is of onzorgvuldig om te oordelen dat verzoeker, die 33 jaar oud is, het grootste deel van zijn leven elders en niet in België doorbracht.

Waar verzoeker aanvoert dat de verwerende partij zelf tal van bewijzen aanbrengt van verzoekers integratie in België maar deze vervolgens ten onrechte niet aanvaardt, wordt opgemerkt dat het getuigt van zorgvuldig bestuur dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing het dossier geraadpleegd heeft en al de elementen van verzoekers economische activiteit, zijn gezins- en familieleven, zijn banden met het land van herkomst en met België in rekening heeft gebracht. De verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing zoals hierboven weergegeven waarom zij meent dat deze elementen haar niet doen afzien van het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker poneert, net zoals in het eerste middel, dat hij wel degelijk contact onderhoudt met de twee oudste dochters uit het nietigverklaarde huwelijk en dat hij onderhoudsgeld betaalt. Het volstaat hier te herhalen dat verzoeker zich beperkt tot loutere beweringen die hij ongestaafd laat. Bij het verzoekschrift voegt hij geen enkel bewijs van contacten met zijn twee minderjarige dochters noch van het betalen van onderhoudsgelden. De vaststellingen van de verwerende partij steunen op de stukken van het administratief dossier, met name het arrest van het hof van beroep te Antwerpen van 29 september 2016 waarin vermeld wordt dat de interesse van verzoeker voor de twee dochters minimaal is en dat hij de verblijfsregeling/omgangsregeling geenszins respecteert en op het feit dat verzoeker geen antwoord verschaftte op de vraag van de verwerende partij van 21 oktober 2016.

2.2.3.4. Er dient te worden benadrukt dat verzoeker geen antwoord gegeven heeft op de vraag van 21 oktober 2016. Deze vraag verwees uitdrukkelijk naar artikel 74/20, § 2 en 3 en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en vermeldde onder andere *“staat het u vrij alle documenten en elementen aan te brengen voor uzelf, uw gezin en al uw kinderen, waarvan u het nodig acht dat de Dienst Vreemdelingenzaken er kennis van heeft teneinde uw situatie correct in te schatten”*. Verzoeker heeft niet gereageerd op dit op 2 februari 2017 ter kennis gebracht schrijven, waardoor hij op de hoogte werd gebracht van het feit dat de verwerende partij een onderzoek gestart was in het kader van een eventuele beëindiging of intrekking van het verblijf en waardoor verzoeker de mogelijkheid kreeg om alle documenten voor te leggen die hij nuttig achtte. Het kan niet kennelijk onredelijk worden geacht van de verwerende partij om een negatief oordeel te hebben over het feit dat verzoeker geen enkel document heeft voorgelegd. Verzoeker had immers hierdoor de kans om zijn beweringen te staven, maar hij heeft van deze mogelijkheid geen gebruik gemaakt.

2.2.3.5. Verzoeker toont niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een onzorgvuldige feitenvinding of dat er geen rekening zou zijn gehouden met bepaalde stukken. De schending van de zorgvuldigheidsplicht kan niet worden aangenomen.

Verzoeker slaagt er evenmin in aan te tonen dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk

besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Artikel 3

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET